

சூழ்நகைக் கவிஞரின்
கதைப் பாடல்கள்
(இரண்டாம் தொகுதி)

விற்பனை உரிமை :

பாரி நிலையம்
59, பீராடவே சென்னை 1.

என்னை ஏனோ அழகாக

ஈசன் படைக்க வில்லையென
எண்ணி, எண்ணி ஒருகாக்கை
ஏங்கிச் சுற்றித் திரிகையிலே,

கூட்டில் அழகிய கிளியொன்றைப்
போட்டு அடைத்து, ஒருபையன்
வாட்டி வதைக்கக் கண்டதுவே;
மனத்தில் வருத்தம் கொண்டதுவே.

‘அழகாய் என்னைப் படைத்திருந்தால்,
அடியே னுக்கும் இக்கதிதான்.
அழகைக் காட்டிலும் விடுதலையை
அளித்தார் ஆண்டவன்’ என்றதுவே!

திருப்பதி மலைக்குச் செல்வதெனத்
தீர்மா னித்தார், என் தந்தை.

‘என் னையும் அழைத்துச் சென்றிடுவீர்’
என்றே அவரை நான் வேண்ட

‘சரி’ என அவரும் கூறினரே.
தந்தையும் நானும் புறப்பட்டோம்.

மலையில் ஏறிச் செல்லுகையில்
மயக்கம் எனக்கு வந்ததுவே.

‘களைப்பொடு மயக்கம் வருகிறது.
காலும் அத்துடன் வலிக்கிறது.

எத்தனை தூரம் இனியும் நாம்
ஏறிட வேண்டும்?’ என்றேனே.

‘இன்னும் கொஞ்சம் தூரம்தான்.
ஏறிடு வா’ யென அழைத்தனரே.

வழியினில் உட்கார்ந் துட்கார்ந்து
வந்தோம் மலையின் உச்சிக்கே.

மணிகள் மூன்று ஆயினவே
மலையின் உச்சி அடைந்திடவே.

திவ்விய தரிசனம் செய்தோமே.
தின்றிட உணவும் பெற்றோமே.

பெறுதற் கரிய காட்சியினைப்
பெற்றோம் அன்று வாழ்வினிலே.

மலையைக் கடந்து இறங்கிடவே
மறுநாட் காலை புறப்பட்டோம்.

‘விறுவிறு’ எனவே கீழ்நோக்கி
விரைவில் இறங்கி வந்திட்டோம்.

சிரமம் சிறிதும் இல்லாமல்
சீக்கிர மாக வந்ததனால்,

மலையின் அடியை அடைந்திடவே
மணிகள் இரண்டே ஆயினவே.

அடியில் வந்ததும் தந்தையெனை
அருகில் அழைத்துக் கூறினரே:

‘சென்றிட மலைக்கே மூன்றுமணி
சென்றது ; அத்துடன் சிரமங்கள்

வந்தன, நமது வழியெல்லாம்.
வாழ்வும் அதுபோல் உணர்ந்திடுவாய்..

பெரியோ ரெனவே பெயரெடுக்கப்
பெரிதும் துன்பம் வழிமறைக்கும்.

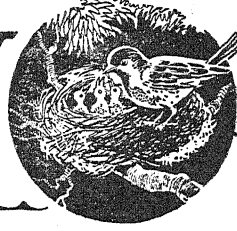
நாட்கள் பலவும் ஆவதொடு
நம்பித் துன்பம் கடந்திடுவர்.

இறங்குதல் போல எளிதன்று
இம்மண் ணுலகில் பெரியோராய்

ஆவது' என்றே கூறினரே.
அன்றொரு பாடம் கற்றனனே.

சின்னை வொழி

குருவி ஒன்று மரத்திலே
கூடு ஒன்றைக் கட்டியே
அருமைக் குஞ்சு மூன்றையும்
அதில் வளர்த்து வந்தது.

நித்தம், நித்தம் குருவியும்
நீண்ட தூரம் சென்றிடும்;
கொத்தி வந்து இரைதனைக்
குஞ்சு தின்னக் கொடுத்திடும்.

‘இறைவன் தந்த இறகினால்
எழுந்து பறக்கப் பழகுவீர்.
இரையைத் தேடித் தின்னலாம்’
என்று குருவி சொன்னது.

‘நன்று, நன்று, நாங்களும்
இன்றே பறக்கப் பழகுவோம்’
என்று கூறித் தாயுடன்
இரண்டு குஞ்சு கிளம்பின.

ஒன்று மட்டும் சோம்பலாய்
ஒடுக்கிக் கொண்டு உடலையே,
அன்று கூட்டில் இருந்தது!
ஆபத் தொன்று வந்தது!

எங்கி ருந்தோ வந்தனன்,
ஏறி ஒருவன் மரத்திலே.
அங்கி ருந்த கூட்டினை
அடைய நெருங்கிச் சென்றனன்.

சிறகு இருந்தும் பறக்கவே
தெரிந்தி டாமல் விழித்திடும்
குருவிக் குஞ்சைப் பிடித்தனன் ;
கொண்டு வீடு சென்றனன்.

குருவிக் குஞ்சு அவனது
கூட்டில் வாட லானது.
அருமை அன்னை உரைத்தது
அதனின் காதில் ஒலித்தது.

பச்சைக் குழந்தை என்றனுக்குப்
பக்குவ மாகப் பெயர்வைக்க
இச்சை கொண்டனர் பெரியோர்கள்.
என்னைச் சுற்றிக் கூடினரே.

அம்மா உடனே அவளுடைய
அப்பா பெயரைக் குறிப்பிட்டு,
'சம்பந் தம்என அழைத்தாலே
சரிப்படும்' என்று கூறினளே.

'இல்லை, இல்லை. என் அப்பா
பெயரைத் தான்நாம் இடவேண்டும்.
செல்லப் பன்என வைப்பதுதான்
சிறந்தது' என்றார், என் அப்பா.

'இரண்டும் வேண்டாம். பிள்ளைக்கு
ஏற்றது சாமிப் பெயரேதான்.
பரம சிவன்தான் நல்ல'தெனப்
பாட்டி உரக்கக் கூறினளே.

மூவரும் சண்டை போட்டார்கள்.
முடிவே இல்லை. ஆதலினால்,
மூவரும் சேர்ந்து என்றனுக்கு
முப்பெயர் இட்டு அழைத்தார்கள்.

அம்மா வுக்கு, சம்பந்தம்.
அப்பா வுக்கு, செல்லப்பன்.
பாட்டிக் கோநான் பரமசிவன்.
பள்ளியில் இனிமேல் எப்பெயரோ !

கடலின் ஆழம்...?

காட்டை விட்டுக் குள்ள நரியும்
வெளியில் வந்ததாம்.
கடலைப் பார்க்க வேண்டு மென்றே
ஆசை கொண்டதாம்.
காற்று வீசும் கடற்க ரைக்கு
வந்து சேர்ந்ததாம்.
கரையில் நின்ற படியே கடலை
உற்றுப் பார்த்ததாம்.

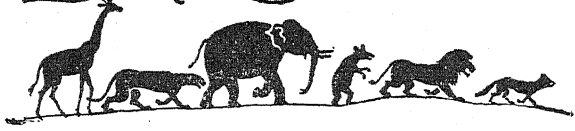
“கடலின் ஆழம் அதிக மென்றே
எனது பாட்டனார்
கதைகள் சொல்லும் போதே எனக்குச்
சொல்லி யிருக்கிறார்.
கடலின் ஆழம் என்ன வென்றே
இந்த நேரமே
கணக்காய் நானும் அளந்து சொல்வேன்”
என்று ரைத்ததாம்.

தண்ணீர் அருகே சென்று நரியும்
நின்று கொண்டதாம்.
தனது வாலை மெள்ள மெள்ள
உள்ளே விட்டதாம்.
தண்ணீர் ருக்குள் வாலை முழுதும்
விட்ட வுடனேயே
தரையும் அந்த வாலின் நுனியில்
தட்டுப் பட்டதாம்.

“கடலின் ஆழம் எனது வாலின்
நீளம் தானடா!
கண்டு பிடித்து விட்டே” னென்று
துள்ளிக் குதித்ததாம்.
“அடடா, ‘மிகவும் ஆழம்’ என்று
சொல்லும் கடலையே,
அளந்து விட்டேன்” என்றே பெருமை
அளக்க லானதாம்!

மனித இயைபை

காட்டில் உள்ள மிருகமெலாம்
கூட்டம் ஒன்றைக் கூட்டினவாம்.
வேட்டைக் காரர் தொல்லைகளை
விவர மாகப் பேசினவாம்.

“துப்பாக் கியினால் நம்மையெலாம்
சுட்டுக் கொல்லும் மனிதர்களை
இப்போ தேநாம் பழிவாங்க
எழுந்திடு வோம்” எனப் புலிசொல்ல.

“இப்படி வாயால் பேசிடுதல்
எளிதே. ஆனால், மனிதர்களை
எப்படிப் பழிநாம் வாங்குவதோ?”
என்றே சிங்கம் கேட்டிடவே,

குள்ள நரியும் முன்வந்தே
கூற லானது சபைதனிலே:
“நல்ல யோசனை ஒன்றுண்டு.
நானிப் பொழுதே கூறிடுவேன்.

கரடி, சிங்கம், புலியுடனே
காட்டில் உள்ள மிருகமெலாம்
அருகில் உள்ள நகருக்குள்
அதிகா லையிலே புகுந்திடலாம்.

தூங்கி எழுந்து மனிதரெலாம்
சோம்பல் முறிக்கும் வேளையிலே,
வேங்கை போலே நாமெல்லாம்
'விர்'ரெனப் பாய்ந்து கொன்றிடலாம்.

ஆளுக் கொருவரை நாம்கொன்றால்
அப்புறம் மனிதர் யாரிருப்பார் ?
நாளைக் காலையே கிளம்பிடலாம்.
நமக்குக் கவலை இனியில்லை.”

நரியின் பேச்சைக் கேட்ட துமே,
“நல்லது. யோசனை நல்ல”தெனக்
கரடி சிங்கம் புலிகளெலாம்
களிப்பாய் ஏற்றுக் கொண்டனவே.

மறுநாள் கால மணிஇரண்டு.
வந்தன மிருகம் யாவையுமே.
திரண்டு கிளம்பிச் சென்றனவே,
திழுதிழு வென்றே நகர்நோக்கி.

விடியும் நேரம் நகர் அருகே
விரைந்தே அவைகள் செல்லுகையில்,
இடி இடி யென்றே பெரும்சப்தம்
எழுந்தது கா தும் அதிர்ந்திடவே !

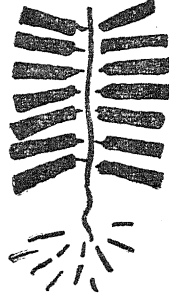
சப்தம் கேட்ட தும் மிருகமெலாம்
சட்டென நின்றன பயத்துடனே.
“எப்படி நாமும் வருவதனை
இந்த மனிதர்கள் அறிந்தனரோ ?

துப்பாக் கியினால், ஐயையோ,
சுடுகின் றர்கள் வருமுன்னே !
தப்பிப் பிழைக்க வேண்டுமெனில்,
சுடுதியில் திரும்பி ஓடிடுவீர் !

உள்ளே சென்றால் ஆபத்து !
ஓடுவீர், ஓடுவீர்” என்றங்கே
குள்ள நரியும் நடுநடுங்கிக்
கூறிய வுடனே, மிருகமெலாம்

ஓட்டம் பிடித்தன காட்டிற்கே
ஒருநொடி கூட நில்லாமல் !
காட்டு மிருகம் அனைத்தையுமே
கலக்கிய சப்தம் அறிவீரோ ?

சிறுவர்க ளெல்லாம் மகிழ்வுடனே
தீபா வளியாம் அந்நாளில்,
தெருக்களி லெங்கும் பட்டாஸ்கள்
சேர்ந்து கொளுத்திய சப்தம்தான் !

வீரவீரன்

ஆசை

நாட்டுக் காக ஒருவீரன்
நான்கு ஆண்டுகள் போர்செய்து,
வீட்டை நோக்கித் திரும்பினனே,
வெற்றி கொண்டு மகிழ்வுடனே.

வந்திடும் வழியில் ஓர்ஊரில்
மக்கள் வீரனை வரவேற்றுத்
தந்தனர் பாலும் பழங்களும்,
சந்தோஷத்துடன் உண்டிடவே.

‘எதுவும் வேண்டாம், இவற்றினிலே.
எனக்கு வேண்டிய தொன்றேதான்.
அதுவே நான்கு ஆண்டுகளாய்
அடியேன் தினமும் வேண்டுவது.

நாட்டைக் காக்கப் படைதிரட்டி
நாங்கள் சென்ற அச்சமயம்,
வீட்டில் எனது குழந்தையினை
விட்டு வந்தேன், வாட்டமுடன்.

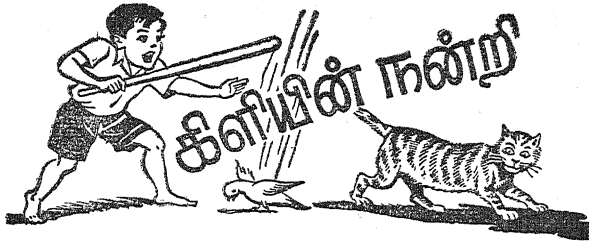
அந்த அருமைப் பெண்ணுக்கு
ஐந்து வயது தானிருக்கும்.
இந்த ஊரில் அவ்வயதில்
எனக்கு வேண்டும், ஒருகுழந்தை.

கொஞ்சி அதனுடன் விளையாட,
கொண்டு வந்தால் நலம்' என்றே
கெஞ்சிக் கேட்டான், அவ்வீரன்.
கேட்டதும் உடனே அவ்விடத்தே,

அழைத்து வந்தனர், ஒருபெண்ணை.
அதற்கும் வயது ஐந்தேதான்.
பழத்தை எடுத்து அவள்கையில்
பரிவுடன் கொடுத்தான், அவ்வீரன்.

'உண்ணப் போலவே என்மகளும்
உயரம் இத்தனை வளர்ந்திருப்பாள்.
என்னைக் கண்டதும் துள்ளிடுவாள் ;
இனிக்கும் பேச்சுப் பேசிடுவாள்.'

கூறினன் இப்படி மகிழ்வுடனே,
கொட்டிய கண்ணீர்த் துளியுடனே.
வாரியே அந்தச் சிறுபெண்ணை
மகிழ்வுடன் கொஞ்சி வாழ்த்தினனே.

கறுப்பன் பச்சைக் கிளியொன்றைக்
காட்டில் பிடித்து வந்திட்டான்.
அறுத்து விட்டான் சிறகுகளை.
அடைத்து வைத்தான் கூண்டினிலே.

தினமும் கறுப்பன் பழங்களெலாம்
தின்னக் கொடுப்பான். ஆனாலும்,
மனத்தில் வருத்தம் கொண்டதுவே.
வாழ்வும் கசந்து போனதுவே.

கறுப்பன் ஒருநாள் அக்கூண்டின்
கதவைத் திறந்தான். ஆனாலோ,
இறுக்கிச் சரியாய் முடாமல்
எங்கோ விரைந்து போய்விட்டான்.

அலகால் கிளியும் அக்கூண்டை
அசைத்தே ஆட்டித் திறந்ததுவே.
உலகில் சுதந்திர மூச்சுடனே
உயரப் பறக்கக் கிளம்பியதே.

அறுத்து விட்ட சிறகுகளோ
அதற்குள் எப்படி முளைத்துவிடும் ?
பறந்து செல்ல முடியாமல்
பட்டெனத் தரையில் வீழ்ந்ததுவே !

கீழே கிடந்த அக்கிளியைக்
கிழித்துக் கடித்துக் கொன்றிடவே,
பாழும் பூனை ஒன்றங்கே
பாய்ந்தே ஓடி வந்ததுவே !

கண்ணன் என்பவன் இக்காட்சி
கண்டதும் உடனே பூனைதனைக்
குண்டாந் தடியால் விரட்டினனே ;
கொஞ்சம் கிளியைக் காத்தனனே.

கருத்துடன் சிலநாள் வளர்த்தனனே
கண்ணன் அந்தக் கிளிதனையே.
சிறகுகள் நன்றாய் வளர்ந்தனவே ;
தெம்புடன் பறக்க முடிந்ததுவே.

காலையில் ஒருநாள் அக்கிளியைக்
கண்ணன் கையில் எடுத்தனனே.
சோலையை நோக்கிச் சென்றனனே.
சுகமாய்த் தடவிக் கொடுத்தனனே.

“கொடுமைகள் இனிமேல் உனக்கில்லை.
கூண்டில் வாழ்வதும் இனியில்லை.
விடுதலை பெற்றுப் பறந்திடுவாய்.
வேண்டும் இடங்கள் சென்றிடுவாய்.”

உரைத்தனன் இப்படி. அக்கிளியை
உயரப் பறக்க விட்டனனே.
பறந்திடும் கிளியை வெகுநேரம்
பார்த்துப் பார்த்து மகிழ்ந்தனனே.

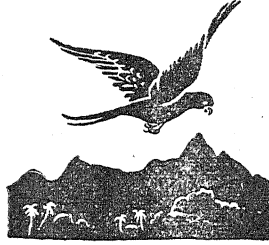
அரைமணி நேரம் ஆன தன்பின்
அடைந்தனன் கண்ணன் தன்வீட்டை.
விரைவாய்ப் பல்லித் துலக்கினனே;
முகம்கால் கைகள் கழுவினனே.

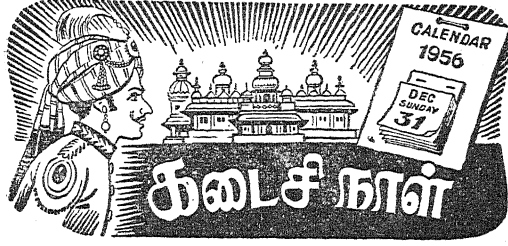
துண்டால் முகத்தைத் துடைக்கையிலே,
தொப்பென ஏதோ வீழ்ந்ததுவே.
கண்ணனின் கண்கள் எதிரினிலே
கண்டன ஆப்பிள் பழம்ஒன்றை!

உடனே நிமிர்ந்து பார்த்தனனே.
“ஓகோ, நமது கிளியேதான்!
அட்டே, நமக்குப் பரிசாக
ஆப்பிள் தந்தது” எனமகிழ்ந்தான்.

கண்ணன் அருகில் அக்கிளியும்
களிப்புடன் நெருங்கி வந்ததுவே,
அன்புடன் அதனைக் கண்ணனுமே
அணைத்துக் கொஞ்சி மகிழ்ந்தனனே !

இன்றும் அக்கிளி கண்ணனிடம்
இனிக்கும் ஆப்பிள் பழத்துடனே
நன்றி செலுத்த வருவதனை
நானும் அறிவேன், நண்பர்களே !

ரத்தின புரியின் அரசனுக்கே
 எத்தனை மனைவியர் ? அப்பப்பா !
 மொத்தத் தொகையைச் சொல்லிடவா ?
 முன்னூற் றறுபத் தைந்தாகும் !

மனைவியர் தனித்தனி வாழ்ந்திடவே
 மாளிகை பலவும் கட்டிவைத்தான்.
 தினமும் ஒருத்தியின் மாளிகையில்
 திருப்தி யாகச் சாப்பிடுவான்.

ஒவ்வோர் ஆண்டும் ஒருநாள்தான்
 உண்பான் ஒருத்தியின் மாளிகையில்.
 இவ்விதம் சென்றன முன்றூண்டு.
 இனிமேல் நான்காம் ஆண்டாகும்.

அந்த ஆண்டின் கடைசிதினம்
 அரசனை எந்த மனைவியுமே
 வந்தே அழைக்கா திருந்ததனால்,
 வாட்டம் கொண்டே அவனிருந்தான்.

அன்று முழுதும் பட்டினிதான்.
'அந்தோ, இப்படி ஆனதுவே!
என்னே காரணம்?' என்றவனும்
எண்ணிப் பார்த்தான்; புரிந்ததுவே.

அந்த வருடம் லீப்வருடம்.
அதனால் ஒருநாள் அதிகமன்றோ?
எந்த மனைவியின் முறையென்றே
எவரும் அறியா திருந்தனராம்!

சாலைவழியிலோர் ஆலமரம் - அது
தங்க நிழலினைத் தந்தமரம்.
சாலைவழியாகச் செல்பவர்க்கு - அது
தளர்வு மாற்றியே நின்றமரம்.

களைத்து வருந்தியே வந்திடுவார் - அங்குக்
கால்வலி தீர அமர்ந்திடுவார்.
இளைத்த அவர்க்குமே இன்பம்தரும் - அன்றி
இன்னலும் தீர்த்து வழியனுப்பும்.

பள்ளிச் சிறுவர்கள் ஓடிவந்தே - அங்குப்
பற்பல ஆட்டங்கள் ஆடிடுவார்.
அள்ளியே சுள்ளிகள் சேர்த்திடுவார் - நல்ல
அந்தணர் வேள்வி நடத்திடவே.

காலிப் பொழுதிலே பத்துலக்க - அது
கணிவுடன் குச்சிகள் தந்திடுமே.
மாலிப் பொழுதினைப் போலதுவும் - என்றும்
மனங்கு ளிர்ந்திடச் செய்திடுமே.

எத்திசையும் சுற்றிக் காற்றொருநாள் - அங்கு
எமனைப் போலவே வந்ததடா !
எத்தனை யோஉயிர் மாண்டிடவே - மிக்க
இன்னல் புரிந்துமே சென்றதடா !

எண்ணரும் உயிர்கள் எத்தனையோ - அதில்
இன்புற்ற வாழ்வினை நீத்தனவே.
கண்ணினைப் போன்றநம் ஆலமரம் - அந்தக்
கணக்கில் ஒன்றெனச் சேர்ந்ததுவே !

வேற்று அம்மரம் வீழ்ந்ததுவே - பெரும்
வீரனைப் போலக் கிடந்ததுவே.
ஊரினர் யாவரும் கூடிவந்தே - அதன்
உன்னத நன்மையைப் பேசினரே.

அத்தனை மக்களும் வாடினரே - 'இது
ஐயோ போனது !' என்றனரே.
இத்தலம் விட்டே போய்விடினும் - அது
எல்லார் உள்ளத்தும் நின்றதுவே !

சென்னை யி லிருந்து மதுரைக்குச்
சென்றேன் ரயிலில், அன்றொருநாள்.

இரவு முழுதும் வண்டியிலே
இருந்தேன். மறுநாள் காலை யிலே,

திருச்சி வந்தது. பலகாரம்
தின்றிட இறங்கிச் சென்றேனே.

வடையும் காபியும் அங்கொருவர்
வைத்து விற்றனர். பார்த்ததுமே,

பைக்குள் கையை விட்டேனே.
பணத்தை விரைவாய் எடுத்தேனே.

எடுத்தே அவரிடம் கொடுத்தேனே.
எனது பசியைத் தீர்த்தேனே.

மறுபடி வண்டியில் ஏறியதும்,
வண்டி நகர்ந்தது, விரைவுடனே.

வண்டி நகர்ந்ததும் எங்களிடம்
வந்தார், 'டிக்கெட்' சோதகராம்.

'எங்கே, உனது டிக்கெட்டை
எடுப்பாய்' என்றார் அம்மனிதர்.

உடனே, பைக்குள் கைவிட்டேன் ;
உள்ளே காணும் டிக்கெட்டை !

'ஐயோ!' என்றேன் ; திடுக்கிட்டேன்.
அலசிப் பார்த்தேன் ; பயனில்லை !

'பலகா ரத்தை வாங்கிடவே
பணத்தை விரைவாய் எடுக்கையிலே

டிக்கெட் கீழே வீழ்ந்திருக்கும்'
நினைத்தேன், இப்படி. அதற்குள்ளே,

'ஏனோ தம்பி நடிக்கின்றாய் ?
என்னை ஏய்த்திட முடியாது !

எடுப்பாய் பணத்தை இருமடங்கு
இங்கே எதுவும் பலிக்காது !'

என்றார். அவரிடம் உண்மைதனை
எடுத்துக் கூறியும் பயனில்லை !

அத்தனை பேர்கள் மத்தியிலே
அவமா னத்தால் தலைகுனிந்தேன்.

உண்மை உரைத்தேன் ; ஆனாலும்,
என்னை நம்பா திருந்தது ஏன் ?

கவனக் குறைவே இத்தனைக்கும்
காரணம் என்பதை நன்குணர்ந்தேன்.

‘சத்தியம் பேசும் மனிதனுக்குத்
தகுந்த கவனமும் வேண்டு’ மெனக்

காந்தித் தாத்தா சொன்னமொழி
காதில் ஒலித்தது, அச்சமயம்.

காசிக்குத் தாத்தாவும் சென்றுவந்தார்—உடன்
கனிப்போடு பிள்ளைகள் சூழ்ந்துகொண்டார்.
ஆசையாய்க் கூடியே பேசுகையில்—அங்கே
ஆனந்தன் தாத்தாவைக் கேட்கலுற்றான்.

“அத்தையும் காசிக்குச் சென்றுவந்தாள்—இனி
அவரைக்காய் தின்பதே இல்லையென்றாள்.
சித்தப்பா காசிக்குச் சென்றுவந்தார்—இனி
சிகரெட் பிடிப்பதே இல்லையென்றார்.

பாட்டியும் காசிக்குச் சென்றுவந்தாள்—இனி
பாகற்காய் தின்பதே இல்லையென்றாள்.
சீட்டாடும் பழக்கத்தை விட்டேனென்றார்—காசி
சென்று திரும்பிய மாமாவுமே.

இப்படிக் காசிக்குச் சென்றேரெல்லாம்—அங்கே
ஏதேனும் ஒன்றினை விட்டுவந்தார்.
அப்படி நீயுமே விட்டதென்ன?—தாத்தா,
அவசியம் கூறிட வேண்டு” மென்றான்.

“கோபக்காரன் என்றே ஊரிலுள்ளோர்—என்னைக் கூறிடு வாரன்றோ ? ஆதலினால், கோபத்தைக் காசியில் விட்டுவந்தேன்”—என்றே கூறினர் மறுமொழி தாத்தாவுமே.

கண்ணனும் உடனேயே, “தாத்தா, தாத்தா-நீயும் காசியில் விட்டதும் என்ன ?” என்றான். “இந்நேரம் கோபத்தை விட்டதாய்ச் சொன்னேனே ? எங்கே கவனமோ ?” என்றுரைத்தார்.

முரளியும், “தாத்தா, நீ விட்டதென்ன ?”—என்றே மீண்டும் ஒருமுறை கேட்டிடவே, திரும்பவும், “கோபத்தை விட்டே”னென்றே-தாத்தா செப்பினார். முரளியும், “ஓகோ” என்றான்.

அருணனும் கோபுவும் அழகப்பனும்—இன்னும் அலமுவும் கீதா காவேரியுமே, திரும்பத் திரும்ப இக் கேள்விதனைக்—கேட்கச் சீறி எழுந்தனர் தாத்தாவுமே!

“வேலையற்ற வெட்டிப் பிள்ளைகளா—என்ன வேடிக்கையா இங்கே காட்டுகிறீர் ? தோலை உரித்தே எடுத்திடுவேன்”—என்று சொல்லியே கையில் தடிஎடுத்தார்.

“கோபத்தைக் காசியில் விட்டேனென்றார்—இதோ
குண்டாந் தடியுடன் வந்ததடா !
ஆபத்து ! ஆபத்து!” என்றே சொல்லி-உடன்
அனைவரும் ஓட்டம் பிடித்தனரே !

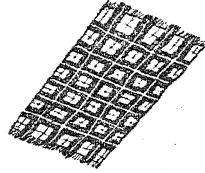
ஆடு மேய்க்கும் சிறுவன் ஒருவன்
அரச மரத்தில் ஏறினன்;
பாடு பட்டுத் தழைகள் தம்மைப்
பறித்துக் கீழே போட்டனன்.

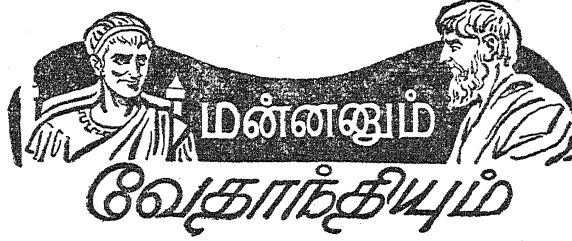
ஆசை யோடு ஆட்டு மந்தை
அவற்றைத் தின்னும் வேளையில்,
நாச வேலை செய்ய எண்ணி
நாலு ஐந்து ஆடுகள்,
அம்பு பாய்ந்து பெயர்த்த தைப்போல்
அரச மரத்துப் பட்டையைக்
கொம்பி னாலே வேக மாகக்
குத்திப் பெயர்க்க லாயின.

அரச மரத்தில் இருந்த சிறுவன்
அந்தக் காட்சி கண்டதும்,
இறங்கி வந்து அவற்றைப் பார்த்து
இகழ்ந்து மிகவும் பேசினன் :

‘கழுத்தை வெட்டிக் கறிச மைத்துக்
களித்தே உண்பார், மனிதர்கள்.
குளிரைப் போக்க அவர்க ளுக்குக்
கொடுக்கின் றீர்கள், கம்பளி.

தின்று வளர இலையும், தழையும்
தினமும் தந்த மரத்தினை,
நன்றி கெட்டுத் தோல் உரித்தல்
நியாய மாமோ, கூறுவீர்?’

[கிரேக்க மன்னன் ஒருவனுக்கும் ஒரு வேதாந்திக்கும் நடக்கும் உரையாடல்]

மன்னன்—எகிப்து நாட்டை எதிர் த்துநான்
இன்றே செல்வேன் படையுடன்.
மகிமை பெருக வெல்லுவேன்.
மகிழ்ச்சி பொங்கத் திரும்புவேன்.

வேதாந்தி—அப்புறம்...?

மன்னன் —பார சீக நாட்டிலே
படை யெடுத்துச் செல்லுவேன்.
வீரப் போரை நடத்துவேன்.
வெற்றிக் கொடியை நாட்டுவேன் !

வேதாந்தி—ம்...அப்புறம்...?

மன்னன் —பாரசீக நாட்டினைப்
படை யெடுத்து வென்றபின்
சீர்மி கும்கல் இந்தியா
தேசம் அதையும் வெல்லுவேன்.

வேதாந்தி—அதற்குப் பிறகு...?

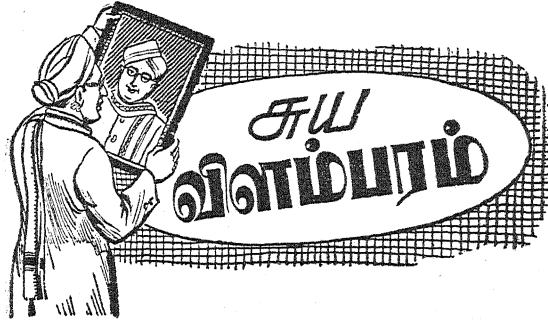
மன்னன் —இன்னும் இந்த உலகிலே
இருக்கும் நாடு யாவையும்
வென்று நானும் மகிழுவேன்;
வெற்றி முழக்கம் செய்குவேன்.

வேதாந்தி—அதற்கு அப்பால்...?

மன்னன் —சொந்த நாடு திரும்புவேன்;
தோட்டம் ஒன்றின் நடுவிலே
சின்ன வீடு கட்டுவேன்;
திருப்தி யாக வாழுவேன்.

வேதாந்தி—சொந்த நாட்டில் சிறியதாய்த்
தோட்டம், வீடு அமைக்கவே
இந்த உலகம் முழுவதும்
ஏனோ வேண்டும் என்கிறாய் ?

சின்ன வீடு கட்டியே
திருப்தி யோடு வாழுவே,
இன்றே வேலை தொடங்குவாய்.
இன்பம் விரைவில் காணுவாய் !

தேசத் தலைவர், பெரியோர்கள்,
சினிமா நடிகர் படங்களெலாம்

வீடுகள், கடைகள் யாவிலுமே
விளங்கக் கண்டார் ஒருமனிதர்.

செல்வம் மிகுந்தவர் ஆதலினால்,
சீமான் என்றே அழைத்திடுவோம்.

‘நமது படமும் இப்படியே
நாட்டில் எங்கணும் விளங்கிடவே

வேண்டும்’ என்றே அச்சீமான்
விரும்பி யோசனை செய்தனரே.

“பற்பல நிறத்தில் தம்படத்தைப்
பளபளப் பான தாள்களிலே

அச்சிட வேண்டும் அழகாக.
அப்புறம் அந்தப் படங்களையே

அளித்திட வேண்டும் இலவசமாய்.
அனைவரும் விரும்பிப் பெற்றிடுவார்.

இலவச மாகக் கொடுக்கையிலே
எவர்தான் வேண்டாம் என்றிடுவார் ?”

இப்படி அவரும் எண்ணினரே.
இதற்குள் வேறொரு சந்தேகம்.

‘படத்தைச் சும்மா வைத்துவிடின்
பாழாய்ப் போகும். ஆகையினால்,

அவற்றிற் கெல்லாம் கண்ணாடி
அழகாய்ப் போட்டே நம்செலவில்

கடைகளுக் கெல்லாம் கொடுத்திடலாம்.
கருத்தாய் மாட்டி வைத்திடுவார்.’

என்றே அவரும் எண்ணினரே;
ஏற்பாடுகளும் செய்தனரே.

திசைகள் தோறும் ஆள் அனுப்பி
தெருவில் உள்ள கடைகளுக்குப்

படங்கள் கொடுக்கச் செய்தனரே;
பணத்தை நீர்போல் இறைத்தனரே.

சென்றன இரண்டு நாட்களுமே.
சீமான் நிலைமை அறிந்திடேவ,

வெளியில் கிளம்பிச் சென்றனரே;
வீதிகள் எங்கும் சுற்றினரே;

ஒவ்வொரு கடையாய்ப் பார்த்தனரே.
ஒன்றிலும் இல்லை அவர்படமே !

எல்லாக் கடையிலும் தேடினரே.
எங்கும் மேற்படி மேற்படியே !

எப்படிப் போயின படங்களெலாம் ?
என்றே அவரும் எண்ணுகையில்,

அருகில் ஓர்கடை முதலாளி
அவரது நண்பர் ஒருவரிடம்

கூறிய வார்த்தைகள் அவர்காத்தில்
கூரிய வேல்போல் பாய்ந்தனவே:

“ஊர்பெயர் தெரியா ஒருவனது
உருவப் படத்தை ஒருமடையன்

கண்ணாடியுடன் என்னிடத்தே
கடையில் மாட்டத் தந்திருந்தான்.

உள்ளே இருந்த அவன்படத்தை
உடனே நன்றாய்க் கிழித்தெறிந்தேன்.

அதற்குப் பதிலாய் என்படத்தை
அழகாய் ஒட்டி வைத்துள்ளேன்.

இங்கே பாராய்!” என்றவனும்
எடுத்துக் காட்டினன் ஒருபடத்தை.

கேட்டனர் சீமான் அவ்வரையை.
‘கிரர்’ ரெனத் தலையும் சுற்றியதே!

“அந்தோ, இதுபோல் என்படங்கள்
அனைத்தும் நாசம் ஆயினவோ !

எத்தனை ஆயிரம் செலவழித்தேன் !
எல்லாம் வீண்வீண் !” என்றனரே.

எட்டய புரத்து மன்னருடன்
 இனிதாய்க் காலம் கழித்திடவே,
 பட்டணம் சென்றனர் பாரதியார்.
 பலநாள் சென்று திரும்பினரே.

வாசலில் குதிரை வண்டியுமே
 வந்து நின்றதைக் கண்டதுமே,
 ஆசையாய் வாசலை நோக்கிவந்தார்
 அவரது மனைவி செல்லம்மா.

வண்டியை விட்டே பாரதியார்
 மகிழ்வுடன் கீழே இறங்கிவந்தார்.
 வண்டியி லிருந்த பொட்டணங்கள்
 வந்தன பாரதி பின்தொடர்ந்தே !

‘பட்டுப் புடவை, பாத்திரங்கள்,
 பற்பல நல்ல பொருள்களுமே
 பொட்டணத் துள்ளே இருக்கு’மெனப்
 பிரித்துமே பார்த்தனர் செல்லம்மா.

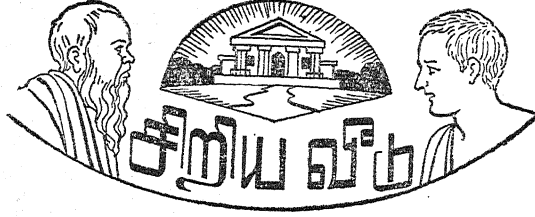
பட்டுப் புடவையும் அங்குஇல்லை;
பாத்திர பண்டமும் அங்குஇல்லை;
பொட்டணத் துள்ளே இருந்ததெல்லாம்
புத்தகம், புத்தகம், புத்தகமே !

அரசர் கொடுத்தது ஐந்துநூறு.
அத்தொகை யாவுமே புத்தகமாய்
இருப்ப தறிந்ததும், ஐயையோ,
“ஏனோ இப்படிச் செய்துவிட்டீர் !

எனக்குப் பிடித்ததாய் ஏதுமில்லை.
இப்படிக் காசைக் கெடுப்பதுவோ ?”
சினத்துடன் மனைவி பேசிடவே,
சிரித்துமே பாரதி கூறினரே:

“பட்டுப் புடவை, வெள்ளியிலே
பாத்திரம், பண்டங்கள் வாங்காமல்,
பட்டணம் சென்றே வீணாகப்
பணத்தைக் கெடுத்ததாய் எண்ணுகிறாய்.

அழிகின்ற செல்வம் நான்கொடுத்தே
அழியாத செல்வம் கொண்டுவந்தேன்.
அழகழகான கருத்தையெல்லாம்
ஆனந்த மாகப் படித்தறிவோம்.’

அறிஞர் ஒருவர் வீட்டைக் கட்டி
அடக்க மாக வாழ்ந்தனர்.
'சிறிய வீடு' என்றே அதனைத்
தெருவில் சென்றோர் கூறினர்.

அந்த அறிஞர் தம்மைத் தேடி
அன்று ஒருவர் வந்தனர்.
வந்த மனிதர், "இந்த வீடும்
வாழ்வ தற்கே ஏற்றதோ ?

முகப்பு சிறிதும் அழகா யில்லை.
முற்றம் குறுகி யுள்ளது.
சிகப்பு வர்ணம் அடித்தி ருந்தால்
சிறப்பே" என்றார். அத்துடன்,

"நண்பர் பலரும் கூடி வந்தால்
நன்க மர்ந்து பேசுவே,
சின்னஞ் சிறிய இந்த அறையில்
சிறிதும் வசதி யில்லையே !"

என்றே அவரும் சொன்ன வுடனே
இதனைக் கேட்ட அறிஞரும்,
புன்சி ரிப்பு சிரித்துக் கொண்டே
புகன்றூர் அங்கே அவரிடம்:

“சின்ன அறையை நிரப்பும் அளவில்
சிறந்த நண்பர் கிடைத்திடின,
இன்பம் அடைவேன். ஆனால், அவர்கள்
எங்கே கிடைக்கப் போகிறார் !”

இயற்கை அழகினைக் கண்டுகண்டு—பெரும்
இன்ப மடைந்திடும் ஓர் அரசன்,
உயர்ந்த மலைகளைக் கண்டிடவே—மிக
உல்லாச மாகக் கிளம்பினனே.

மலைவளம் கண்டு வருகையிலே—அங்கு
மடமட வென்று மழைபொழிய,
பலகிளை உள்ள மரத்தடியில்—சென்று
பதுங்கினன் அந்த அரசனுமே.

பயத்தால் உடலும் நடுங்குதல்போல்—குளிர்
பரவிட மன்னன் நடுங்கினனே.
உயர்ந்த மதிப்புள்ள போர்வையினால்—நன்றாய்
உடம்பை இறுகவே முடினனே.

மேகங்கள் கூட்டக் கண்டதுமே—அங்கு
வேகமாய் ஓர்மயில் ஓடிவந்தே,
தோகை விரித்துநின் ருடியதே—மேலும்
தொண்டையைத் தூக்கி அகவியதே !

“ஐயோ, குளிர்மிக வீசுவதால்— இந்த
ஆண்மயில் மேனி நடுங்குதம்மா !
‘ஐயா, உதவுங்கள்’ என்கிறதோ—மயில் ?
ஆமாம், அதைத்தான் உரைக்கிறது.”

எண்ணினன் இப்படி மன்னனுமே—உடன்
எடுத்தனன் போர்த்திய போர்வையினை.
சென்றனன் அந்த மயிலருகே—உள்ளம்
திருப்தி அடைந்திடப் போர்த்தினனே.

உடலும் மழையால் குளிர்ந்திடவே—அவன்
உள்ளம் கொடையால் குளிர்ந்ததுவே.
கொடையில் சிறந்தோன் பெயர்சொல்லவா ?

—மக்கள்

கொண்டாடும் பேகன் அவனல்லவா !

பேகன் கடையெழு வள்ளல்களில் ஒருவன். பழனி
மலையையும் அதையடுத்த ஊர்களையும் ஆண்டு வந்தவன்.

காவல்காரர்

சட்டை மேலே கோட்டுப் போட்டுச்
சரிகை போட்ட வேட்டி கட்டி,
நட்ட நடுவே தோட்டம் தன்னில்
ராஜா போலே நின்று ருந்தார்.

இரவும் பகலும் தூங்கி டாமல்
இங்கு மங்கும் நகர்ந்தி டாமல்
பெருமை யோடு காவல் காப்பார்
பெயரில் லாத காவல் காரர்.

காக்கை குருவி அங்கே வந்தால்,
காவல் காரர் நிற்கக் கண்டு
சீக்கி ரத்தில் வந்த வழியே
திரும்பி ஓடும் பயந்து கொண்டு.

காற்று பலமாய் அடித்த தாலே,
கனத்த மழையும் பெய்த தாலே,
நேர்த்தி யான அவரின் உடைகள்
நித்தம் கிழிந்து வந்த தையோ!

காவல் காரர் உடைகள் யாவும்
கந்தல் கந்தல் ஆன தாலே,
பாவம், பிச்சைக் காரர் போலப்
பார்க்கும் போதே தோன்ற லானார்.

இதனைக் காகம் ஒன்று கண்டே,
“இந்தச் சமயம் இவர்க்கு நாமும்
உதவி செய்தால் பயமில் லாமல்
உலவ லாமே” என்று கருதி,

அருகில் உள்ள வீட்டிற் குள்ளே
யாரும் இல்லா வேளை சென்று
கறுப்புக் கோட்டு, சிவப்புச் சட்டை
கட்டிக் கொள்ளச் சரிகை வேட்டி

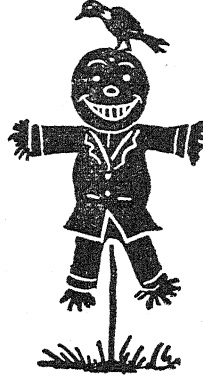
எடுத்து வந்து காவல் காரர்
இருக்கும் இடத்தில் போட்டு விட்டே,
“உடுத்திக் கொள்வீர்” என்று சொல்லி
ஒதுங்கி நின்று பார்த்த தங்கே.

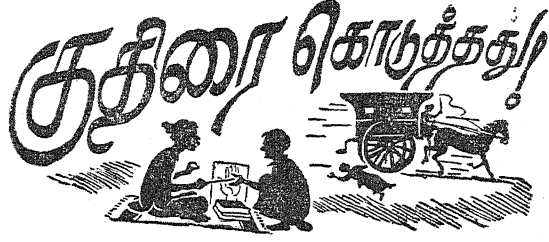
காவல் காரர் பழைய உடையைக்
கழற்றிக் கீழே போட வில்லை;
ஆவ லோடு புதிய உடையை
அணிய வில்லை; அசைய வில்லை !

உடனே காகம் அருகில் சென்றே
உற்று நன்றாய்ப் பார்த்த பின்னர்,
“அடடே! இந்தக் காவல் காரர்
யாரோ என்று நினைத்தி ருந்தேன்.

வைக்கோல் மேலே துணியைச் சுற்றி
வைத்தி ருக்கும் பொம்மை என்றே
இக்க ணத்தே நண்பர் அறிய
எடுத்துச் சொல்வேன்” என்று கூறி.

காவல் காக்கும் பொம்மை தலையில்
காலை வைத்து நின்று கொண்டு,
கூவி அழைத்துப் பறவை யாவும்
கூடச் செய்து விட்ட தங்கே!

“கையி லுள்ள ரேகை தன்னைக்
கவன மாகப் பார்த்துமே,
ஐய மின்றிக் குறிகள் சொல்வார்
அடுத்த ஊரில் வந்துளார்.”

என்றே ஒருவர் சொல்லக் கேட்டே,
எழுந்து வேணு என்பவர்
சென்றே அந்த மனிதர் தம்மைத்
தேடிப் பிடித்துக் கூறினார் :

“விரைவில் பணத்தைச் சேர்க்க நானும்
விரும்பு கின்றேன். ஆதலால்,
குறுக்கு வழிகள் ஏதும் உண்டோ?
குறிகள் பார்த்துக் கூறுவீர்?”

கையைப் பிடித்துப் பார்த்து விட்டு,
“கணக்காய் நானும் கூறுவேன்.
ஐயா, குதிரை யாலே நீங்கள்
அடைவீர் செல்வம், நிச்சயம்”

என்று கூற அதனைக் கேட்டே
இன்பம் கொண்ட வேணுவும்,
அன்றே குதிரைப் பந்தயத்தில்
ஆவ லாகக் கலந்தனர்.

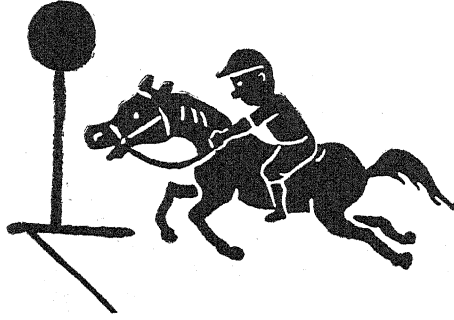
குதிரைப் பந்த யத்தில் அவரும்
கொஞ்சங் கொஞ்ச மாகவே,
அதிகப் பணத்தை இழந்து மிகவும்
அல்லற் பட்டுத் திரும்பினார்.

திரும்பி அவரும் வந்த போது
திடுதிப் பென்று வேகமாய்,
அருகில் வந்த குதிரை வண்டி
அவரின் மீது மோதவே,

வலது கையும் முறிந்த தையோ !
வைத்தி யர்கள் பார்த்துமே,
பலனே இல்லை; ஆத லாலே
பாவம், நொண்டி யாயினார் !

‘கஷ்டம் மிகவும் பட்டேன், இந்தக்
கையொ டிந்த தால்’ என
நஷ்ட ஈடு கோரி ரூபாய்
நான்கு நூறு பெற்றனர்.

குறிகள் சொன்ன மணிதர் மீது
குற்றம் உண்டோ ? சொல்லுவீர்.
சிறிதும் இல்லை. குதிரை யாலே
செல்வம் வந்த தல்லவா !

“என்றன் படத்தைப் பெரிதாக
எழுதித் தந்திட வேண்டு”மெனச்
சொன்னார் கனவான் ஒருவருமே,
சித்திர நிபுணர் ஒருவரிடம்.

பத்தே நாளில் அவர்உருவப்
படத்தை எழுதித் தந்திடவே
ஒத்துக் கொண்டார் ஓவியரும்.
உடனே, வேலை தொடங்கினரே.

தவணை சொன்ன நாள்தனிலே
தமது நாயுடன் கனவானும்
அவரது படத்தைப் பார்த்திடவே
ஆவல் பெருகச் சென்றனரே.

எழுதிய படத்தை ஓவியரும்
எடுத்துக் காட்டினர் அவரிடத்தே.
அழகாய் அப்படம் அமைந்திருந்தும்,
அந்தக் கனவான் குறைசொன்னார் :

“இந்தப் படத்தில் என்உருவம்
இயல்பா யில்லை. அதனால்தான்
என்றன் நாயும் அதனருகில்,
இதுவரை செல்லா திருக்கிறது.”

என்றனர் மிகவும் சலிப்புடனே.
ஏன் இதைக் கூறினர், அறிவீரோ?
அன்னவர் கூலியைக் குறைத்திடவே
அப்படி ஒருபொய் உரைத்தனராம்.

“நன்றாய்த் திருத்தித் தருகின்றேன்.
நாளை மாலையில் வந்திடுவீர்.”
என்றார் அந்த ஓவியரும்,
ஏதோ மனத்தில் நினைத்தபடி.

மறுநாள் ரொட்டித் துண்டொன்றை
வாங்கி வந்தார் ஓவியரும்.
உருவப் படத்தில் தடவினரே,
ஒருவரும் காண வகைதனிலே.

மாலையில் ஓவியர் வீட்டிற்கு
வந்தார் கனவான். வந்ததுமே,
வாலினை ஆட்டி அவர்படத்தை
மகிழ்வுடன் நாயும் நக்கியதே!

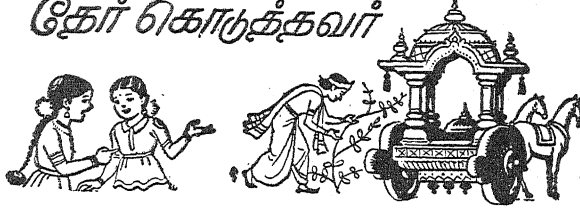
படத்தில் ரொட்டியின் மணமிருந்தால்
பார்த்துக் கொண்டா நாய்நிற்கும்?
உடனே ஓவியர் கனவாளை
உற்றுப் பார்த்தார் சிரித்தபடி.

“எப்படி உருவம் இருக்கிறது ?
இயல்பாய் இதுவும் இல்லையெனில்,
அப்படி நாயும் நக்கிடுமோ ?
அசலாய் உங்கள் உருவம்தான் !”

என்றே ஓவியர் கூறியதும்,
ஏதும் கூற வழியின்றி
முன்னர் ஒப்புக் கொண்டபணம்
முழுதும் கொடுத்தார் அக்கனவான் !

தேர் கொடுக்கவர்

முத்து, பவளம், மணி இழைத்த
தேரைப் பாரடி—அதில்
மிடுக்குடனே செல்லும்அந்த
மணிதர் யாரடி ?
எத்தி சையும் புகழ் மணக்கும்
பாரி தானடி—அவர்
இல்லையென்றே சொல்லிடாத
வள்ள லாமடி.

சாலை ஓரம் அந்தத் தேரும்
நிற்ப தேனடி?—அங்கே
சட்டென்றவரும் கீழிறங்கிப்
பார்ப்ப தென்னடி ?
மாலைக் காற்றில் ஆடி அசையும்
முல்லைக் கொடியடி—அதை
வழியில்கண்டே வேகமாக
இறங்கி ஞாடி.

உற்றே அந்தக் கொடியை அவரும்
பார்ப்ப தேனடி?—அவர்
உள்ளம்நொந்து முகமும்வாடி
நிற்ப தேனடி ?

பற்றிப் படரக் கொம்பில் லாமல்
முல்லைக் கொடியுமே—காற்றில்
சுற்றிச் சுழன்று தவிக்கும் காட்சி
கண்டு தானடி.

தேரைக் கொடியின் அருகில் கொண்டு
செல்வ தேனடி?—அங்கே
சென்று கொடியைக் கையில் அவரும்
எடுப்ப தேனடி ?

தேரின் மீது கொடியைப் படர
விடுகி றுரடி—அதன்
சிரமம் தீர்த்து மகிழ்ச்சி யோடு
நடக்கி றுரடி.

முல்லை படரத் தேரைக் கொடுத்த
வள்ளல் பாரிபோல்—அடியே,
மிகவும் நல்ல மனிதர் ஒருவர்
உண்டோ ? சொல்லடி.

இல்லை, இல்லை, இல்லை என்றே
சொல்கி றேனடி—நாம்
எங்கு தேடிப் பார்த்திட் டாலும்
கிடைத்தி டாரடி !

